

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

344. An Prælati Regulares Monialium possint audire earum confessiones
absque prævia approbatione Episcopi? Et quid, si prædicti Prælati habeant
generalem approbationem pro Dioecesi ab ordinario? Et an ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

de la palabra Beneficio, se ve que en lo sustancial le tienen, pues son Curas de almas, y largo modo los comprehendio el Concilio, el qual atendio mas à la idoneidad para las Confesiones, que al sentido material de palabras, y la ley se ha de estender, ò restringir iuxta limites rationis eiusdem legis, que es la de la idoneidad, argumetum legis cum Pater. §. Dulcissimis ff. de legat. 2. & lege Adigere. §. Quamuis ff. de iure patron. capite Suggestum. capite Meminimus cum eius annotatis à Pormitano ab aliis recepto de appellatio- ne, de mas de que, verborum vlti plus statur, quàm verborum significationi. §. fin. & ibi additio margin. leg. Non aliter ff. de legatione 3. X siendo los Prelados, y los Parrocos Curas de almas, se deuen entender las palabras del Concilio secundum propriam interpretationem, & non secundum modum rigorosum loquendi, lege si ita vulneratus. 32. in principio ff. ad legem Aquilianam. y si las palabras del Concilio dixeran absolutamente que essuyen a los Prelados regulares, aunque son Curas de almas, no se admitiera interpretacion, pues, Vbi casus est in iure expressus nulla est dubitatio lege Ancilla. 12. & ibi addit. margin. Codice de furtis, & lege Illam. Codice de collatio. No habla el Concilio con la claridad dicha. Y aqui entra la interpretacion, que en casos semejantes la pueden dar los jurisprudentes, lege Cum hic status 33. §. Si ambo, & ibi addit. margin. ff. de donatione inter virum & uxorem, porque, lex promulgata ad vnum casum, non excludit casum similem glossa in lege cum Prator. verb. Videtur ff. de Iudiciis, quam dicit celebrem Socinus rubr. de acquir. hered. num. 4. y es comun.

4. Por principios extrinsecos se prueba esta opinion con la autoridad de varones gravissimos, que la han tenido, y entre ellos Padres Maestros Man- cio, Fray Bartolomeo de Medina, y Fray Domingo Bañes Carbedraticos de la Catedra de prima de Theologia de la Vniuersidad de Salamanca, y que Medina, y Bañes, dieron gran luz è la Theologia Escolastica con sus escritos. El Maestro Gallo tuvo tal credito en la Orden de nuestro Padre santo Domingo, que los hombres mas doctos de aquella sagrada Religion refieren, y aprueban sus opiniones, haciendo dellas la estima que es razon. Hallo se en el Concilio Tridentino, y percibio la mente de los Padres quanto al decreto, sobre que es la question. El Padre Henriquez de la Compania de Iesus, que escribio con gran luzimiento, y provecho sobre la materia de Sacramentos, y sobre otras; y con todo esto Manri- que no haze caso de la autoridad de hombres tan grandes, como se ve en la question citada. Respon- damos aora à sus argumentos, no porque yo no tengo la opinion comun de Suarez, &c, por mas proba- ble, sino para que se vea, que no la prueba Manri- que con la firmeza que el piensa, y que la contraria no carece de probabilidad. Ita ille; qui postea respon- det ad omnia argumenta Manriquez. Sed ego his

* Docuit in non obstantibus, non recedo à sententia negatiua, quam olim * docui, & me citato docet Leandrus ubi omnibus Ref. & §§. supra, & me etiam citato tenet Georgius Gobat de not. praxeri. Iubileo duplici, capite 31. questione 84. numero 231. in fine & alij, quos citat Leandrus, asserentes, nec Gene- rales, ne alios Prælatos Regularium posse audire Con- fessiones Sæcularium absque approbatione Episcopii.

5. Verum, an saltem virtute Bullæ Cruciatæ, vel Iubilæi possint Generales, & alij Prælati Regularium absque approbatione Episcopi recipere Confessiones Sæcularium * alibi probabiliter cum Bossio, & aliis Iubilæo, & affirmatiue respondi: nunc verò negatiue sententiæ Cruciatæ etiã adhæreo, quam nouissimè tuetur doctus, & amicissimus Quintanaduënas de Iubilæo duarum hebdomadarum capite 20. num. 1. vbi sic ait: Vn Religioso no puede

elegir en este Iubileo vn Confessor aprobado en su Religion, però no del Obispo, pues el iubilæo dice, que esten aprobados à locorum Ordinariis; y ma- cho menos podra vn seglar elegir el aprobado por el Superior de la Religion, aunque sea el Gene- ral no puede ser en virtud deste Iubileo eligido de sus subditos, ni de los Seglares, sino esta approba- do por el Ordinario. Ita ille, qui citat Rodriguez, E- gundez, Tamburinum, & Lugum.

RESOL. CCCXLIV.

An Prælati Regulares Monialium possint audire earum confessione absque præuia approbatione Episcopii? Et quid, si prædicti Prælati habent generalem appro- bationem pro Diocesi ab Ordinario?

Et an Prælati Regularis Moniali sibi subiecti imme- diate possint independenter ab Ordinario assignare Pa- trem spirituales, sine eiusdem, sine alterius Ordinis Religiosum, vel etiam Sacerdotem sæculares, cui illa extra Sacramentum Pœnitentiæ manifestet suam con- scientiam ad effectum, vt ab eo in via Dei dirigatur, sine periculo errandi?

Et cursum inferitur Declarationes Cardinalium appro- batis à Pontifice habere vim legis. Ex p. 9. tr. 6. & Misc. r. Ref. 48. alias 49.

§. 1. R Espondeo negatiue ex vigore Constitutionis Gregorij XV. cum Pellizzario tract. 2. de Reg. Mon. c. 10. sect. 3. n. 166. licet olim possent & ipsi esse audire, & alios approbare ad illas audiendas; stante de- claratione Sacræ Congregationis Concilij, in qua non additur, Confessiones à dictis Prælati auditas, sine præ- uia approbatione, esse nullas, & irritas.

2. Vnde vide, an sit admittendus Quintanaduënas tom. 1. tr. 3. sing. 2. §. n. 7. vbi sic ait: [Nihilominus non improbabile forsan erit, Prælatos regulares habentes generalem approbationem pro Diocesi ab Ordinario non noua non indigere ad audiendas Confessiones Mo- nialium sibi subditarum: cum hoc expresse non prohibeatur in Bulla Pontificis, & consuetudo ab Episcopis cognita, iamdiu, ac modò vigeat; ex qua, præsumpta saltem; specialiter hæc licentia colligitur, illique, vt pote in Prælatorum munere constitutis, ab Episcopis merito concedi sapientes existimabunt: cum ab eis etiam hatum Monialium Confessores assignentur. Nec Congregationis declaratio vim legis habet, etiam si approbata à Pontifice, cum ab ipso eius obseruatio non præcipiatur. Secus iudicandum circa Confessiones Monialium Episcopo subditarum.] Ita ille.

3. Ad id verò quod ipse asserit declarationem Car- dinalium approbatam à Pontifice, non habere vim legis, nisi ab ipso eius obseruantia præcipiatur; potius mihi displicet: nam est contra praxim, neque talis conditio apponitur in Decreto Urbani VIII. & ad illud summum Doctores requirunt, vt dictæ declarationes emanauerint factò verbo cum Sanctissimo; nec requi- runt, vt ipse eorum obseruantiam præcipiat.

4. Nota verò, quòd stando in prima opinione, non sequitur, (vt obseruat Pellizzarius loco citat.) quia Prælati regularis Moniali sibi immediate subiecti possint independenter ab Ordinario assignare Patrem spirituales, sine eiusdem, sine alterius Ordinis Religiosum, vel etiam Sacerdotem sæculares; cui illa extra Pœnitentiæ Sacramentum, manifestet suam conscientiam, ad effectum, vt ab eo in via Dei dirigatur sine periculo errandi. Ducor, quòd ante Bullam Gregorij XV. id potuisset facere Prælati regularis & per dictam Bullam ei solùm sublata est facultas approbandi Confessarium pro Monialibus sibi imme- diate

diatè subiectis, quod utique est quid diuersum ab hoc quod est designate Patrem Spiritualem, cui extra Sacramentum manifestetur modo dicto conscientia: à diuersis autem non fit illatio.

RESOL. CCCXLV.

An Confessarius Monialium Regularibus subiectarum sit ab Episcopo approbandus?

Et an Prælati Regulares absque Ordinarij approbatione audire non possint Confessiones Monialium sibi respectiue subiectarum?

Et notatur ad audiendas confessiones Monialium modo non sufficere, quod Sacerdos siue Regularis siue secularis sit generaliter approbatus ab Episcopo ad Confessiones secularium personarum audiendas, sed egere quoad hoc speciali approbatione.

Et congregatio Cardinalium declarauit Regularem approbatum ab Episcopo ad audiendas confessiones Monialium vnius Monasterij, nequaquam censeri approbatum ad audiendas confessiones Monialium alterius Monasterij.

Etiāque notatur Episcopos posse assignare Confessariū Monialibus, quæ subijciuntur Regularibus, si nulla ratione induci possint, vt constentur de peccatis apud suos Regulares Ex p. 9. tr. 8. & Misc. 3. Ref. 51.

§. 1. Negatiue respondet Fragosus de regim. Reip. Corist. tom. 2. part. 2. lib. 8. disp. 18. §. 8. n. 7.

vbi sic ait: Nullam iurisdictionem potest Episcopus sibi assumere ex Decreto Concil. Tridentini in Confessariis Monialium, quæ subduntur Regularibus, Armandar. in addit. ad recopul. legum Navarrae, lib. 2. tit. 18. l. 7. de Relig. n. 98. sufficitque si Confessarij examinantur à suis Superioribus ad excipiendas Confessiones Monialium, prout vult Azorius Instit. moral. p. 1. lib. 3. cap. 9. q. 2. vers. Querens an Confessarij & Sorbus in suis annot. ad Compendium, Mendicantium, verb. Moniales, vers. Quid præter. Subdens Confessores ordinarios ad Confessiones Monialium, quæ non sunt subiectæ Episcopo esse approbandos à superiore Ordinis; id tamen restringit Campanil. in diuersor. Iur. Canon. rubr. 12. c. 16. n. 53 in casu de quo ipse testatur declarationem Sacræ Congregationis, quæ censuit, ex auctoritate Decreti Concilij Tridentini sess. 23. c. 20. de Reg. posse Episcopum assignare Confessorem Monialibus, quæ subijciuntur Regularibus; si nulla ratione possunt induci, vt constentur de peccatis apud Regulares suos. Ita Fragosus.

2. Sed hodie prorsus eius sententia reiicienda est, eò quod, quamuis ante Constitutionem Gregorij XV. editam §. Februarij 1622. quæ incipit, Inscrutabili, Confessarij quidem Monialium locorum Ordinariis subiectarum deberent approbari ab ipsis Ordinariis, Confessarij verò Monialium subiectarum Regularibus à Prælati propriæ Religionis tanquam Ordinariis ipsarum Monialium: in præsentia tamen omnes Confessarij tam ordinarij quam extraordinarij quæcumque Monialium, etiam Regularibus subiectarum, debent approbari ab Ordinario loci: idque ex citata Constitutione Gregorij XV. quæ quoad hoc habet: Confessores verò siue Regulares, siue Sæculares, quomodocumque exempti, tam ordinarij, quam extraordinarij, ad Confessiones Monialium, etiam Regularibus subiectarum audiendas, nullatenus deputari valeant, nisi prius ab Episcopo Diocesano idonei iudicentur, & approbationem, quæ gratis concedatur, obtineant. * Vbi notandum ad audiendas Confessiones Monialium modo non sufficere, quod Sacerdos, siue Regularis, siue secularis, sit generaliter approbatus ab Episcopo ad confessiones perso-

narum secularium audiendas; sed egere quoad hoc speciali approbatione: idque ex declaratione sacre Congregationis Concilij; quæ etiam declarauit Regularem approbatum ab Episcopo ad audiendas confessiones Monialium vnius monasterij nequaquam censeri approbatum ad audiendas Confessiones Monialium alterius monasterij; vt videre est tom. 4. Bullarj post Constitut. 18. Gregorij XV. Verum tamen est, quod Confessarij Monialium exemptarum, tam ordinarij, quam extraordinarij præsentari debent à proprijs Prælati Regularibus, ad effectum, vt modo dicto approbentur ab Ordinario, vnde infert Tamburinus disput. 16. de Iure Abbatiss. quest. 3. num. 3. non subsistere quod ait Naldus ver. Moniales num. 2. Monialibus etiam exemptis, assignandum esse Confessarium extraordinarium ab Episcopo loci: siquidem, teste Zipæo lib. 3. de iure Pontificio nouo; num. 3. extat in contrarium quædam declaratio Sacre Congregationis, quæ declinat est huiusmodi assignationem faciendam à Prælato regulari, cuius iurisdictioni subsunt dictæ Moniales, licet aliàs indigeant approbari ab Ordinario, vt iam dictum est. Quin vigore citatæ Constitutionis Greg. XV. neque ipsi Prælati regulares absque Ordinarij approbatione audire possunt Confessiones Monialium sibi respectiue subiectarum: cum olim possent, & ipsi illas audire, & alios approbare ad illas audiendas. Ita declarauit Sacra Congreg. Concilij vbi supra, addens Confessiones à dictis Prælati auditas sine præfata approbatione esse nullas, & irritas. Et hæc omnia docet Pater Pellizarius tr. de monial. c. 10. sect. 3. n. 164. & alij communiter.

& pro sequētibz vique ad nor. seq. in Ref. 1. huius not. in §. vbi not. in §. vbi not. in §. Et notat. & §. Regularem.

Supr. hoc in Ref. præterita, & lege alium §. eius primæ not. & in Ref. seq. §. Quin vigore & infra in Refol. 348 §. Superiores.

RESOL. CCCXLVI.

An Regulares possint independēter ab Episcopis excipere Confessiones Monialium ipsis Regularibus subiectarum? Et quid super hoc de ipsis Prælati Regularibus? Ex p. 11. tr. 2. & Misc. 2. Ref. 28.

§. 1. Affirmatiue respondet Bruno de priuil. Reg. tr. 5. c. 5. proposi. 4. vbi sic ait; Confessarius Monialium Regularibus subditarum independenter ab Ordinariis, eorumdemque examine, instituitur, potiturque eisdem facultatibus in eisdem, quibus Confessarius Regularis in Regulares.

Sup. hoc in Ref. præterita & in alijs eius primæ not.

2. Hæc veritas, quoad primam partem probatur, quoniam cum Moniales sint ab ordinariorū iurisdictione exemptæ, ab illo quoque actu iurisdictionis, exemptæ sunt ad eum pertinente, quia in ipsas plena iurisdictione lætatur; sed nullus ea potitur, nisi eandem Prælati: ergo non potest ab Ordinariis huiusmodi Confessarius institui, sed à Prælato, & quoad hoc nulla apparet difficultas; sed tantum quoad examen, quod tamen ad eos nullatenus spectat, determinante Pio V. Bulla Et si Mendicantium, dum sic pronunciat, Confessores verò Monialium, quæ degunt sub cura Regularium ab Ordinario examinari nolumus.

3. Varius autem est modus institutionis illius Confessarij pro diuersitate Constitutionum cuiuslibet Ordinis. In Minoritana enim familia, in Capitulis Congregationibus Prouincialibus à definitorio instituitur amouendus tamen ab eodem definitorio, ac etiam cum opus est, à solo Prouinciali. Facultates verò illius sunt eadem cum facultatibus Confessarij Regularis erga Regulares, eiusque facultates sunt iuris Ordinarij, cum illi ex Constitutionibus Ordinis concedantur, ac propterea non possunt illas arctare Superiores, nisi eisdem à Constitutionibus prædictis concedatur.

4. Facultates autem illæ multæ sunt, quædam enim forum animæ dumtaxat respiciunt, aliæ administrationem Sacramentorum, aliæ absolutionem à censuris, & dispensa

